

Ewangelia z 6 stycznia: Objawienie Pańskie

Ewangelia uroczystości
Objawienia Pańskiego i
komentarz do Ewangelii.

“Weszli do domu i zobaczyli
Dziecię z Matką Jego, Maryją;
upadli na twarz i oddali Mu
pokłon”. Pan Jezus, w żłóbku,
albo w ramionach swojej Matki,
pragnie napełnić nas swoim
światłem, które nigdy nie
gaśnie, abyśmy także i my
mogli być gwiazdami, które
pomogą Mu napełnić wszystkie
zakątki świata i całą historię
swoim blaskiem.

Ewangelia (Mt 2, 1-12)

Gdy zaś Jezus narodził się w Betlejem w Judei za panowania króla Heroda, oto Mędrcy ze Wschodu przybyli do Jerozolimy i pytali: «Gdzie jest nowo narodzony król żydowski?

Ujrzeliśmy bowiem jego gwiazdę na Wschodzie i przybyliśmy oddać mu pokłon». Skoro to usłyszał król Herod, przeraził się, a z nim cała Jerozolima. Zebrał więc wszystkich arcykapłanów i uczonych ludu i wypytywał ich, gdzie ma się narodzić Mesjasz. Ci mu odpowiedzieli: «W Betlejem judzkim, bo tak napisał Prorok:

A ty, Betlejem, ziemio Judy,

nie jesteś zgoła najlichsze spośród głównych miast Judy,

albowiem z ciebie wyjdzie władca,

który będzie pasterzem ludu mego, Izraela».

Wtedy Herod przywołał potajemnie Mędrców i wypytał ich dokładnie o czas ukazania się gwiazdy. A kierując ich do Betlejem, rzekł: «Udajcie się tam i wypytujcie starannie o Dziecię, a gdy Je znajdziecie, donieście mi, abym i ja mógł pójść i oddać Mu pokłon». Oni zaś wysłuchawszy króla, ruszyli w drogę. A oto gwiazda, którą widzieli na Wschodzie, szła przed nimi, aż przyszła i zatrzymała się nad miejscem, gdzie było Dziecię. Gdy ujrzeli gwiazdę, bardzo się uradowali. Weszli do domu i zobaczyli Dziecię z Matką Jego, Maryją; upadli na twarz i oddali Mu pokłon. I otworzywszy swe skarby, ofiarowali Mu dary: złoto, kadzidło i mirrę. A otrzymawszy we śnie nakaz, żeby nie wracali do Heroda, inną drogą udali się do swojej ojczyzny.

Komentarz

Święty Mateusz mówi nam, że przyjazd pewnych Mędrców ze Wschodu, aby oddać pokłon Mesjaszowi przeraził całą Jerozolimę; a szczególnie Heroda Wielkiego, który uzyskał od Rzymu tytuł króla, po wielu politycznych staraniach. Ale proroctwa Starego Testamentu już przepowiedziały różne wydarzenia: gwiazda miała ogłosić narodzenie Mesjasza (por. Lb 24,17); Betlejem będzie znaczącym miejscem (por. Mi 5,1), jak wytłumaczyli Herodowi arcykapłani i uczeni ludu. W Piśmie było napisane także, że obcokrajowcy przyjadą, aby oddać mu pokłon (Iz 49,23; Ps 72, 10-14), z wielbłędami i dromaderami niosącymi złoto i kadzidło (Iz 60,5-6; Ps 72,15).

Święty Mateusz nie precyzuje tożsamości, liczby i miejsca pochodzenia tych tajemniczych postaci, ani nie mówi nam dużo na temat gwiazdy. Mędrcy zwykle byli

osobami wykształconymi, którzy badali naturę i udzielali rad faraonom i królom (por. Wj 7; Jer 39). Często używali sztuk przepowiadania przyszłości i wróżbiarstwa, aby uzyskać ważną wiadomość. Podczas niewoli babilońskiej, prorok Daniel, razem z Ananiaszem, Miszaelem i Azariaszem, pracował na dworze władcy, jako cieszący się poważaniem mędrzec. Przebywało tam także wielu badaczy gwiazd i wykładowcy snów (Dn 1). Święty Hieronim mówi, że owi mędracy byli potomkami Balaama i znali od niego proroctwo o gwieździe, która miała się ukazać (por. *In Matthaeum*, 2). Ormiańska ewangelia apokryficzna rozgłosiła tradycję, że mędrców było trzech, Kacper, Melchior i Baltazar.

Z drugiej strony, termin “Wschód” być może oznacza Chaldeę, Persję lub Babilonię. A jeśli chodzi o gwiazdę, niektórzy myślą, że była to kometa, koniunkcja planet, supernowa itd.

Często wielkie wydarzenia historyczne i narodziny ważnych postaci łączono ze zjawiskami gwiazdnymi. Chociaż według św. Jana Chryzostoma gwiazdą w rzeczywistości był anioł (por. *Homiliae in Matthaeum*, hom. 6).

W każdym razie, dzięki gwieździe, mędrcy wiedzieli, że narodził się król żydowski. I rozpoczynają, z odwagą i wiarą, ryzykowną i kosztowną podróż ze Wschodu. Po długich poszukiwaniach, napełniają się wielką radością odnajdując dzieciątko, i upadają na twarz, aby oddać mu pokłon, ofiarowując mu swoje dary. Dzięki badaniu natury i poprzez Pisma, mędrcy osiągnęli najważniejszą wiedzę, jaką mógł znaleźć mędrzec dla swojego króla: narodzenie Syna Bożego. Stali się w ten sposób wzorem wiary dla wszystkich, którzy szukają Boga: „głoszą i pytają, wierzą i szukają, na

wzór tych, którzy idą w wierze i chcą zobaczyć”, mówił św. Augustyn[1].

Dzięki pokorze, dokonało się w nich objawienie Boga, i potrafili dostrzec go w małym dziecku. „Ten, kto chce wejść do miejsca narodzin Jezusa, musi się pochylić. Wydaje mi się, że w tym przejawia się głębsza prawda, i chcemy, by ona nas poruszyła w tę Świętą Noc: jeśli chcemy znaleźć Boga, który ukazał się jako dziecko, musimy zsiąść z konia naszego «oświeconego» rozumu. Musimy porzucić nasze fałszywe pewności, naszą intelektualną pychę, która uniemożliwia nam dostrzeżenie bliskości Boga”[2]. Jak wyrażał to także św. Josemaría, „u stóp Dzieciątka Jezus, w dniu Objawienia Pańskiego, wobec Króla pozbawionego zewnętrznych oznak swojej królewskości, możecie powiedzieć: Panie, usuń z mojego życia pychę; przełam moją miłość własną, tę chęć afirmacji siebie i

dominowania nad innymi. Spraw, by fundament mojej osobowości było utożsamienie się z Tobą”[3].

Jeśli chodzi o dary, jakie przynieśli mędrcy, nie były to rzeczy pierwszej potrzeby, ale symbolizowały oddanie czci należnej Bożemu Dzieciątku. Św. Grzegorz wyrażał to w ten sposób: „Ofiarujemy więc, złoto temu nowemu Królowi, jeśli lśnimy wobec niego światłem mądrości; kadzidło, jeśli poprzez modlitwę naszymi modlitwami wydychamy w jego obecności aromatyczny zapach; i mirrę, jeśli poprzez post umartwiamy zachcianki zmysłowości”[4].

[1] Św. Augustyn, *In sermone 2 de Epiphania*.

[2] Benedykt XVI, *Homilia 24 grudnia 2011 r.*

[3] Św. Josemaría, *To Chrystus przechodzi*, n. 31.

[4] Św. Grzegorz Wielki, *Homiliæ in Evangelia*, n. 10.

Pablo M. Edo // Zdjęcie:
Shutterstock

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/gospel/komentarz-do-ewangelii-objawienie-panskie/> (12-03-2026)